

FUL, a. 2. 1) (i fys. bem. om personer och ting) Som har ett obehagligt utseende. *En f-människa, karl, qvinna. F. hund, häst. F-t ansigte. F. trakt, natur. Den flöckan är icke f., är rätt vacker. F. som synden, ganska ful. F-t väder, då det regnar, snöar, eller himmelen är mycket mulen, luften kall och dimmig. — Motsats: Skön. — Syn. Stygg till utseendet, Otäck, Gemen. — 2) (fig.) I sedligt hänseende förkastlig. *En f. handling, gerning. Det var f-t af honom gjordt, illa, skamligt. Spela någon ett f-t streck, spratt, på ett skamligt sätt bedraga; äfv. tillfoga någon en svår skada, förlust, ådraga stort obehag, mycken ledsamhet, förgelse. — 3) Som uttrycker, röjer sedlig förkastlighet. *F. min, uppsyn. — Syn. Stygg, Otäck, Vidrig, Gemen.***

FULBOM, fulbömm, m. sing. (bot.) Se *Fläder*.
FULGURIT, fullguri't, m. 3. (geol.) Rör i sandmark, genom blixstens inverkan bildadt af till hälften smälta, sammanhopade delar utaf quarzkorn, och ofta ägande en längd af 30 fot. Kallas äfv. Blixtrör, Åskvigga.

FULHET, f. 3. Egenskapen att vara ful (i alla bem.).

FULING, m. 2. (fam.) 1) Ful karl, gosse. Kan äfv. sägas om djur. — *Syn. Otäcking, Babian. — 2) (skämtv.) Elak karl, gosse. Din f. — Syn. Otäcking, Stygger.*

FULISSA, fulfil'ssa, f. 1. (fam.) 1) Ful qvinna. — *Syn. Otäcka. — 2) (skämtv.) Elak qvinna. — Syn. Elakt stycke, Otäcka, Stygga.*

FULL, a. 2. 1) Säges om något, som innehåller allt, hvad det kan rymma, upptaga. Konstrueras med prep. *med. Ett f-t glas. Slå glaset f-t, slå i ett glas, tills det blir fullt. En tunna f. med vin. En korg f. med frukt. Skrifva sidan f. En hand f., så mycket som kan rymmas i eller tagas med handen, t. ex. En hand f. vatten; en hand f. mjöl; äfv. (fig.) helt litet antal, t. ex.: En hand f. soldater. Taga munnen f. (egentl.) införa deri så mycket mat, som får rum, t. ex.: taga munnen f. med gröt; äfv. (fig.) tala utan all försyn, skrytsamt, trotsigt och drygt. *En vagn f., fullastad. (Fig.) Hafva händerna f-a med arbete, vara alldeles öfverhopad deraf. Gifva med f-a händer, frikostigt. F-a segel, då vinden spänner seglen så, att de ej lefva eller fladdra, utan hafva en jemn, bukid yta. Gå för f-a segel. Ljuga en f., ljuga mycket för någon, och så, att han tror derpå. (Ordspr.) När kärlet blir för fullt, rinner det öfver, en ytterlig sorg, harm, vrede, som man bemödar sig att hålla inom sig, yppar sig till slut. — Har sammansättningarna Bräddfull, Öfverfull, Öfverstfull. — *Syn. Uppfylld. — 2) Som innehåller ganska mycket, en stor myckenhet. Konstrueras för denna bem. vanligen med prep. af. Hans spannmålsbod är f. af säd. Hafva fikorna f-a af penningar. Detta äppte är f-t af saft. En kropp, f. af blod, af vätskor. Salen är f. af folk. Hans hus är alltid f-t af folk. Det var alldeles f-t af folk i kyrkan. F. af mat, alldeles mått. F. af vin, berusad deraf. (Fam.) Hafva buken f., vara alldeles mått. — *Syn. Uppfylld. — 3) (både egentl. o. fig.) Som har öfverflöd på. Konstrueras, i egentl. bem., både med prep. af och med, eljest vanligtvis med prep. af. En trädgård, f. af, med frukt. En flod, f. af, med fisk. Ett land, f-t af villebråd. Ett kabinet, f-t med tafior. En rock, f. med dam, dun, fläckar, ohyra, hål. Väggen är f. med ohyra. En hund, f. med****

*lopper. (Fig.) En bok, f. af lärdom. En öfversättning, f. med fel. F. af mod, nit, högmot, ganska modig, nitisk, högmotig. F. af lif, helsa. En qvinna, f. af behag. Mitt hjerta är f-t, öfverflödar af känslor. (Fam. skämtv.) F. af fan, af hin, af hin håle, af hin hålens list, full af elakhet, list, illparighet. — *Syn. Uppfylld, Öfverflödande. — 4) Hel, hel och hällen. I f-a tio år. En f. timma. Ett f-t år. F-a summan. Antalet är f-t. Månen är f. — 5) Fullkomlig, fullständig. Hafva f-a skäl till något. Med f-t skäl. Han har fått f. betalning, ersättning. Gå i f. borgen för någon. Med f. makt och myndighet. Med f. beslutande rätt. Vara vid sitt f-a förstånd. Arbetet är nu i f. gång. Med f. sansning. En f. kavaljer. F. musik, f. orkester, med alla behöriga stämmor. F-t krig, öppet krig. F. seger. F. rustning. I f. säkerhet. Hafva f. frihet att göra och låta. En f. röst, hvans ljud med lätthet fyller ett större rum, klar och klingande tränger till dess aflägsnaste delar. — *Brukas i vissa uttryck och talesätt, för att beteckna hög grad, höjden af något. Det är nu f. vinter, sommar. Arméen är i f. marsch. Landet är i f-t uppror. Fienden är i f. reträtt, flyr, så fort han hinner. Skrika med f. hals, af alla krafter. I f-t språng, traf. Säden är nu i f. blomma. Vid f. dager. — 6) (fig.; genom ellipsis) Drucken (full af vin, o. s. v.). Supa sig f. Vara f. som en kaja, alldeles drucken.***

FULLBAKAD, a. 2. Fullkomligt gräddad.

FULLBILDAD, a. 2. Som fått fullkomlig utbildning, utveckling. *Ett f-t foster.*

FULLBLOD, n. sing. 1) (i fråga om hästar) Ädel ras och härkomst, som man har noga reda på i flera leder tillbaka. — 2) (fig. spefullt) Adelig börd. — *Ss. F-shingst, -shäst, -sras.*

FULLBLODA, v. a. 1. Nedfläcka, besudla med blod. — *Fullblodande, n. 4.*

FULLBLODIG, a. 2. Som är af fullblod (se d. o.). — *Bör ej förblandas med Blodfull.*

FULLBLÄCKA, v. a. 1. Nedfläcka, besudla med bläck. — *Fullbläckande, n. 4.*

FULLBLÖDA, v. a. 2. 1) Genom blödning fylla med blod. — *Bättre Blöda fullt. — 2) Genom blödning nedfläcka, besudla med blod. — Äfv. Blöda fullt. — Fullblödande, n. 4. o. Fullblödning, f. 2.*

FULLBORDA, v. a. 1. Göra fullkomligt färdig, bringa till slut. *F. ett arbete. F. ett giftermål, ett äktenskap,* genom samlag gifva den slutliga befästelsen åt bröllopsceremonien. *Väl f. sitt lopp, sitt lefnadslopp,* lefva gudfruktigt ända till lifvets slut. — *Syn. Fullända, Fullgöra, Färdiggöra, Fullfölja, Fullkomna.*

FULLBORDAN, f. sing. indef. 1) Se *Fullbordande. Arbetets f. är af stor vikt. — 2) Fullbordadt skick, tillstånd. Gå i f., blifva fullbordad. Se der f. af hans spådom,* hans spådom har slagit in. *I tidens f.,* då den af Försyningen bestämda tiden hunnit komma.

FULLBORANDE, n. 4. Handlingen, då man fullbordar. — *Syn. Fullbordan, Fulländande, Färdiggörande, Fullgörande.*

FULLBORDARE, m. 3. En, som fullbordar.

FULLBRÄDDA, v. a. 1. Ihålla så mycket af ett flytande ämne i ett kärl, att det blir alldeles bräddfullt. — *Part. pass. Fullbräddad brukas nästan adjektivt, i samma mening som Bräddfull. Ett f-dt glas. — Fullbräddande, n. 4.*